

възлизането. При ново попипване Керовъ намѣри най-долнитѣ дървета. И въ сщия мигъ той се залови на работа. Той хвана да се повдига нагоре по тая естествена, макаръ и немислимо трудна при неговото положение стълба. Той си служеше за катерене само съ лѣвата ржка и дѣсния кракъ; лѣвиятъ държеше постоянно висящъ.

Когато се закрепил на първия поясъ дървета, опирайки ржка на една стена, а кракъ на противоположната, той се почувствува така уморенъ, щото половинъ часъ стоя неподвиженъ въ това положение. Странно, тукъ внезапно му се представи предъ ума детинството му, баща, майка... Видѣ нѣкогашния си учителъ съ дългата черна коса, какъ му туряше ржката възъ слоговетѣ, и той се смѣеше сега и му казваше: — „Хайде, хайде, изкачи се сега по тоя орѣхъ! Де да видя какъ ще си строшишъ сега главата!“.. И неговото жълто лице се смѣеше, смѣеше ехидно... Па бълнуването престана. Керовъ се покатери после до втория поясъ съ сщата продължителна почивка. Той продължаваше още нагоре, и заедно съ това, бездната, надъ която висѣше, ставаше по-дълбока надъ него. На всѣка минута, повече и повече изнемощѣлъ, той се боеше отъ едно ново сгръмолясване въ дъното — сгръмолясване гибелно вече.

Нѣколко часа въ тая черна дупка се чуваше драскане, пѣхтене, болезнено пѣшкане, глухи блѣскания по дѣските, отчаяна борба съ нѣщо си, като че нѣкой грѣшникъ се силѣше да се измъкне изъ единъ коминъ на пѣкъла.

Подиръ свѣрхчовѣшки усилия въ една уморителна и примеждлива гимнастика, при неспособни страдания, тѣлесни и душевни, Керовъ, премалѣлъ, се прострѣ полуживъ на край дупката. Той бѣше вече